

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΥΡΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός 245 AM / 2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΥΡΟΥ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Σοφία Φραγκάκη, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στη Σύρο στις 19 Ιουλίου 2013, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης-Αττικής(Λ.Μεσογείων 231) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εκπροσωπείται νόμιμα, και παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου της δικηγόρου Αθηνών Μέλλιου Μαργαρίτη, που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1.Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «
», νόμιμα εκπροσωπούμενης, 2. της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
», νόμιμα εκπροσωπούμενης, 3. Της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
», νόμιμα εκπροσωπούμενης, 4. Της μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «
, 5. Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «
», νόμιμα εκπροσωπούμενης, 6. Της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «
, νόμιμα εκπροσωπούμενης, 7. «
, 8. της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «
», νόμιμα εκπροσωπούμενης, και 9. της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
», νόμιμα εκπροσωπούμενης, στην εκμετάλλευση των οποίων ανήκουν τα μπαρ «
», «

, αντίστοιχα, που βρίσκονται στη , και από τους οποίους εκπροσωπήθηκαν οι 1^η, 2^η και 9^η από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Αλεξάνδρα Δήμου, η 3^η από την πληρεξούσια δικηγόρο της Σταυρούλα Ρουσσουνέλλου και η 8^η από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Κωνσταντίνο Κιούκα, που κατέθεσαν σημείωμα, ενώ οι 4^η, 5^η, 6^η και 7ος δεν εμφανίστηκαν ούτε εκπροσωπήθηκαν.

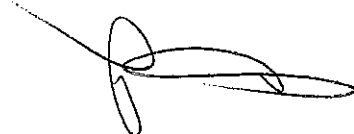
Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 23-10-2012 αίτησή της, που κατέθεσε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (αριθμός εκθέσεως καταθέσεως 418/18-4-2013), για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε η παραπάνω δικάσιμος και γράφτηκε στο οικείο έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η αιτούσα κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά, δήλωσε ότι παραιτείται του δικογράφου της αίτησης, ως προς τους 6^η, και 7ο από τους καθ' ων. Κατόπιν της ενλόγω δήλωσης που αποτελεί νομότυπη παραίτηση από το δικόγραφο της αίτησης ως προς τους προαναφερόμενους καθ' ων, ανεξαρτήτως της κλήτευσής τους ή μη, η αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε ως προς αυτούς(βλ. σχ. 294, 295 παρ. 1, 297 και 299 ΚΠολΔ, που τυγχάνουν εφαρμογής κατ' άρθρο 591 παρ.1 ΚΠολΔ και στην προκείμενη διαδικασία).

Όπως προκύπτει από τις 5273β και 5274/10-6-2013 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείου , που προσκομίζει και επικαλείται η αιτούσα, ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αίτησης με πράξη καταθέσεως, προσδιορισμού δικασίμου και κλήσεως προς παράσταση νομίμως και εμπροθέσμως επιδόθηκε στο νόμιμο εκπρόσωπο των 4^{ης} και 5^{ης} από τους καθ' η αίτηση. Εφόσον λοιπόν, οι τελευταίες δεν εκπροσωπήθηκαν κατά την παραπάνω δικάσιμο όταν εκφωνήθηκε η υπόθεση από την σειρά του οικείου πινακίου, πρέπει να δικαστούν ερήμην, να προχωρήσει, όμως, η συζήτηση σαν να ήταν και αυτές παρούσες(άρθρα 271 παρ.1 και 2 του ΚΠολΔ, που εφαρμόζεται και

2ο φύλλο της 91/2013 απόφασης του Μον ΠρωτΣύρου(ασφ μέτρα)

στην προκείμενη διαδικασία δυνάμει του άρθρ. 591 παρ. 1 ΚΠολΔ - βλ. Τζίφρα «Ασφαλιστικά Μέτρα» έκδ. 1985 σ. 50).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά κι όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. Ειδικότερα κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών, είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς

συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα της συλλογικής διαχείρισης του ν. 2123/1993 (54 έως 58). Κατά το ίδιο άρθρο, η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (αρθρ. 55 παρ. 1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν, που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά το νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών-εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' του ν.2121/93, η οποία παρέχει στο δικαστήριο που καθορίζει την εύλογη αμοιβή και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/93, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου ο ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων.

3ο φύλλο της Ν⁶/2013 απόφασης του Μον ΠρωτΣύρου(ασφ μέτρα)

Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (βλ. για τα παραπάνω ΜονΠρΑθ. 1062/2002, ΜονΠρΘεσ. 29362/2002 αδημ., Μον ΠρΚοζ 284/2011 στη ΝΟΜΟΣ- Μ.-Θ.Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 741, σελ. 379, Δ.Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα [βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303]. Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική

μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφ.Θεσ 929/2010 και 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, με την υπό κρίση αίτησή της, εκθέτει ότι είναι ο μόνος νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των Ελλήνων μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας-ήχου, έχοντας δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων την είσπραξη, τη δικαστική διεκδίκηση και τη διανομή της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών τους, συνέταξε αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) γνωστοποίησε στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσε δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και οι καθ' ων, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως αυτοί μέχρι και την κατάθεση της ένδικης αίτησης είναι αδιάφοροι σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιούν το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της αιτούσας, στα αναφερόμενα

του αιτούμενου ποσού, αφού σύμφωνα με το άρθρο 729 παρ. 2 ΚΠολΔ, το επιδικαζόμενο ποσό δεν μπορεί να υπερβεί το μισό της απαιτήσεως, της οποίας ζητείται η εξασφάλιση. Συνεπώς πρέπει, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε ότι είναι νόμιμη, να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίζονται ότι το δικαίωμα της αιτούσας ασκείται καταχρηστικά, γιατί η αξιούμενη αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς τα καθαρά κέρδη των επιχειρήσεών τους και έτσι τίθεται σε κίνδυνο η συνέχιση της λειτουργίας τους, ότι αυτοί καταβάλουν και στην ΑΕΠΙ σχετική αμοιβή, και τέλος, ότι η αιτούσα επιλεκτικά στράφηκε κατ' αυτών, ενώ θα έπρεπε να διαπραγματευθεί προηγουμένως με αυτούς. Η ένσταση αυτή καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος είναι μη νόμιμη στο σύνολό της και επομένως απορριπτέα. Ειδικότερα κατά μεν το πρώτο σκέλος της, γιατί η επίδικη εύλογη αμοιβή σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, -όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση- καθορίζεται όπως προαναφέρθηκε τόσο κατά τρόπο προσωρινό, όσο και κατά τρόπο οριστικό από το αντίστοιχα αρμόδιο Δικαστήριο, το οποίο λαμβάνοντας υπόψη του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το συντασσόμενο κάθε φορά από την αιτούσα αμοιολόγιο (βλ. Δ. Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα «εκδ.β παρ. 184, σελ. 237 και παρ. 213 σελ. 279 και 280, ΠΠΘ 3953/2008 ΧΡΙΑ 2008/467). Περαιτέρω μη νόμιμη τυγχάνει και κατά το δεύτερο σκέλος της, διότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο και το συγγενικό δικαίωμα υπάρχουν παραλλήλως παρέχοντας εξουσίες που απορρέουν από το κάθε δικαίωμα. Ούτε ο νόμος αλλά ούτε και οι διεθνείς συμβάσεις αναφέρονται σε υπεροχή του ενός δικαιώματος έναντι του άλλου ή στην υπεροχή της μιας αμοιβής έναντι της άλλης και δεν αποτελεί κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής συγγενικών δικαιωμάτων το ύψος της καταβαλλομένης αμοιβής στους πνευματικούς δημιουργούς (βλ. ΑΠ 670/2007 Νόμος). Τέλος, κατά το τρίτο σκέλος της για το λόγο ότι με τη δημοσίευση του σχετικού αμοιολογίου δίδεται η δυνατότητα στους καθ' ων να διαπραγματευθούν με την αιτούσα τις οφειλόμενες αμοιβές, ανάγεται δε στη σφαίρα της δικής τους εξουσίας αν θα το πράξουν ή όχι, ενώ ο τρόπος άσκησης των αξιώσεων των μελών της αιτούσας από πλευράς της τελευταίας απόκειται στη διακριτική της ευχέρεια και, τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά δεν την καθιστούν καταχρηστική.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων

, που εξετάστηκαν

νόμιμα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου με πρόταση της αιτούσας, των 3^{ης} και 8ης από τους καθ' ων η αίτηση αντίστοιχα, της 6628/18-7-2013 ένορκης βεβαίωσης ενώπιον του Ειρηνοδίκη , που προσκομίζει και επικαλείται η αιτούσα, και όλων των εγγράφων, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, πιθανολογήθηκαν, κατά την κρίση αυτού του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά για την υπόθεση αυτή: Η αιτούσα, που τυγχάνει αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που συστάθηκε νόμιμα, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993. Μέλη της είναι α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ- ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ» και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ, ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Συν.Π.ε». Στην αιτούσα έχει ανατεθεί από τα παραπάνω μέλη της, των οποίων μέλη είναι Έλληνες μουσικοί και ερμηνευτές-τραγουδιστές, καθώς και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο των έργων τους, μεταξύ των οποίων η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993. Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος στην ελληνική επικράτεια οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει κατά τεκμήριο (βλ. άρθρο 55 παρ 2 του νόμου 2121/1993), προς ανατροπή του οποίου δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο οι καθ' ων η αίτηση, την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις προαναφερόμενες κατηγορίες, συνακόλουθα δε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 55 παρ 2 και 58 του νόμου 2121/1993 νομιμοποιείται για τη δικαστική επιδίωξη του καθορισμού και επιδίκασης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, ανεξάρτητα αν υπάρχουν και άλλοι συνδικαιούχοι που δεν είναι μέλη της. Ως προς

τους αλλοδαπούς φορείς, εξάλλου, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα, ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον Ελβετικό «SWIFT PERFORMER», γερμανικό «GVL», ρουμανικό SPEDIDAM», ουγγρικό «EJL», λιθουανικό «AGATA», δανέζικο «GRAMEX», ολλανδικό «NORMA», βελγικό «MICROCAM», πολωνικό «STOART», ρωσικό «ROUPI», κροατικό «HUZIP», αυστριακό «LSG», βρετανικό «PAMRA» και αμερικανικό «RIGHTS AGENCY LTD, με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει τη σύμβαση της Ρώμης, της 26.10.1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελεγχόμενων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας (όπως π.χ. το διαδίκτυο) δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη και, συνεπώς, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του ν. 2121/93 και η λειτουργία της εγκρίθηκε με την με αριθμό ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β' 3245/30-12-2011). Στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων, που προηγουμένως είχαν οι τρεις συνεταιρισμοί (GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ), που έχουν πλέον συστήσει την αιτούσα, συμφώνησαν και συνέταξαν μέσα στο έτος 2003 αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες, "ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ" (2.5.2003), "ΑΥΓΗ" (6.5.2003) και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" (2.5.2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα

6ο φύλλο της 21/2013 απόφασης του Μον ΠρωτΣύρου(ασφ μέτρα)

και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή για εμβαδόν από 101 έως 200 τ.μ. η υπόψη αμοιβή εφόσον λειτουργούν μέχρι 5 μήνες κατ' έτος ανέρχεται σε 2.100 ευρώ, για εμβαδόν από 201 έως 300 τ.μ. σε 2.500 ευρώ, και τέλος για εμβαδόν από 300 έως 400 τ.μ. σε 3.000 ευρώ. Εφόσον η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία, καφετέριες κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για στεγασμένους χώρους από 101-200 τμ, που ενδιαφέρει εδώ, η αμοιβή αυτή είναι 200 ευρώ και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% του άνω ποσού. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και οι καθ'ων, οι οποίοι διατηρούν καταστήματα στη Μύκονο και ειδικότερα η 1^η το μπαρ «
», η 2^η το μπαρ «
», η 3^η το μπαρ «
», η 4^η το μπαρ «
», η 5^η το μπαρ-εστιατόριο «
», η 8^η το εστιατόριο «
», και η 9^η το μπαρ
». Στα παραπάνω μπαρ και εστιατόρια πιθανολογείται ότι κατά τους 5 μήνες της τουριστικής περιόδου, που αυτά λειτουργούν, οι καθ'ων χρησιμοποιούν καθημερινά υλικούς φορείς ήχου αποκλειστικά με αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο(BRONSKI BEAT (CADILLAC CAR), SIMPLY RED(NIGHT NURSE) κλπ). Ούτε, άλλωστε, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι γίνεται χρήση ελληνικού ρεπερτορίου. Ανεξάρτητα δε αν η μουσική αυτή, είναι απαραίτητη ή χρήσιμη για τη λειτουργία των επίμαχων καταστημάτων, πιθανολογείται ότι η αιτούσα έχει απαίτηση έναντι των καθ'ων καταβολής εύλογης αμοιβής για την χρήση αυτή στην οποία προβαίνουν. Δεν πιθανολογήθηκαν, όμως, περαιτέρω περιστατικά από τα οποία να προκύπτει επείγουσα περίπτωση ή επικείμενος κίνδυνος, αναγκαία προϋπόθεση για να ληφθεί το αιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο. Συγκεκριμένα από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε ότι οι μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί του μουσικού ρεπερτορίου, του οποίου έκαναν χρήση οι καθ'ων, αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους. Και τούτο διότι το υπόψη μουσικό ρεπερτόριο είναι αποκλειστικά αλλοδαπό, όπως άλλωστε συνομολογείται από την αιτούσα, και δεν πιθανολογήθηκε ότι οι συγκεκριμένοι ερμηνευτές, μουσικοί και παραγωγοί αντιμετωπίζουν επιτακτικές βιοτικές ανάγκες. Η παραπάνω κρίση ενισχύεται από το γεγονός ότι πρόκειται για διεθνώς γνωστή μουσική με ερμηνευτές, μουσικούς και παραγωγούς μεγάλου

βεληνεκούς, που αμείβονται συνήθως με υψηλές αμοιβές Ως εκ τούτου πρέπει, κατά παραδοχή σχετικού ισχυρισμού των καθ' ων, που άλλωστε εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως, να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση διότι, πέραν του ότι δεν πιθανολογήθηκε η ύπαρξη επείγουσας ανάγκης άμεσης ικανοποίησης έστω μέρους της απαίτησης της αιτούσας, δεν πιθανολογήθηκε ότι κινδυνεύει με ματαίωση η ικανοποίηση της επίδικης αξίωσης της. Τέλος, πρέπει η αιτούσα να καταδικαστεί στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των καθ' ων, κατόπιν σχετικού προς τούτο αιτήματός τους (βλ. άρθρα 176 και 191 παρ 2 του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό. Σημειώνεται ότι στη δίκη των ασφαλιστικών μέτρων αποκλείεται η άσκηση ανακοπής ερημοδικίας και συνεπώς δεν ορίζεται σχετικό παράβολο(βλ. άρθρο 699 παρ. 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Κηρύσσει καταργημένη τη δίκη ως προς τους 6^η, και 7ο από τους καθ' ων η αίτηση.

Δικάζει ερήμην των 4^{ης} και 5^{ης} από τους καθ' ων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

Απορρίπτει την αίτηση.

Καταδικάζει την αιτούσα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των παρόντων καθ' ων, τα οποία καθορίζει στο συνολικό ποσό των τριακοσίων(300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στη στις 24 Ιουλίου 2013, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Για τη δημοσίευση